

РЕШЕНИЕ

№ 1787

гр. София, 18.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, V КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 18.02.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Пламен Горелски

**ЧЛЕНОВЕ: Антони Йорданов
Димитрина Петрова**

при участието на секретаря Грета Грозданова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **11197** по описа за **2021** година докладвано от съдия Пламен Горелски, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е касационно, проведено по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания.

Образувано е по касационна жалба от юрисконсулт – пълномощник на заместник – председателя на Комисията за финансов надзор, ръководещ управление „Застрахователен надзор“, против решение от 14.09.2021 г., постановено по НАХД № 5723/2021 г. на Софийски районен съд, НО, 7^{-ми} състав. С решението е отменено издадено от касатора **НАКАЗАТЕЛНО ПОСТАНОВЛЕНИЕ № Р-10-216/24.03.2021 г.**, с което на [фирма] е наложена имуществена санкция, в размер на 1 000 лева, на основание чл. 644, ал. 1, т. 2 от Кодекса за застраховането, за неизпълнение в 7-дневен срок на задължението по чл. 108, ал. 6 от същия кодекс, да предостави на ползвател на застрахователна услуга фактическа и правна обосновка на определения размер на обезщетението, при подадена жалба.

С касационната жалба се твърди, че въззивният съд неправилно е приложил Закона, както и че „извършеното административно нарушение не представлява маловажен случай“ – обстоятелство, което изобщо не е обсъждано от въззивния съд. В съдебно заседание юрисконсулт поддържа касационната жалба и заявява желание за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът не е представляван. С „писмени бележки“ оспорва жалбата и претендира

също юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура дава заключение за основателност на жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД, след като прецени приложените по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, съобразно чл. 218 от АПК, приема за установено следното.

Касационната жалба е подадена в срока, определен в чл. 211, ал. 1 от АПК, вр. чл. 59, ал. 2 от ЗАНН от надлежна страна и е процесуално допустима. По същество е неоснователна.

Според разпоредбата на чл. 218 от АПК, касационният съд е обвързан с посочените в жалбата пороци на решението, но за валидността, допустимостта и съответствието му с материалния закон следи служебно. Доводи за нищожност и недопустимост на обжалваното решение не са наведени от касационния жалбоподател и Съдът не открива при извършената служебна проверка наличието на такива основания.

Въззивният съд е проверил обективно и пълно описаната в акта за установяване на административно нарушение и в наказателното постановление фактическа обстановка, а именно, че: с жалба от 26.01.2021 г. В. Р. В. е оспорил пред [фирма] размера на изплатеното му обезщетение, във връзка с претенция №[ЕИК]/05.01.2021 г., на основание сключен договор за имуществена застраховка „Каско“; с писмо от 01.02.2021 г. застрахователното дружество е уведомило В. че: направената калкулация по претенцията е коректна, съгласно методиката на дружеството; отказът за изплащане на обезщетение, в частта от претенцията „увреждане на предна броня“ на застрахованото МПС е мотивиран с това, че за същата броня вече е било изплатено обезщетение по претенция №[ЕИК]; в информационната система на дружеството няма доказателства, удостоверяващи извършването на оглед за констатиране отстраняването на щетата по предната, нито бил издаден добавък към договора, в който да е посочено, че предната броня била отремонирана; относно левия фар е използвана калкулация с цена на база, взета от вторичния пазар, тъй като МПС е над десетгодишно и съгласно общите условия, приложими към договора „Каско“, за отремонирането на автомобила се използвали алтернативни части или части втора употреба; преди изплащането на застрахователното обезщетение по претенция №[ЕИК] (процесната), били предявени два броя други претенции, с №[ЕИК] и №[ЕИК], за които са били изплатени обезщетения по банковата сметка на В. В., но той не е внесъл застрахователна премия за дозастраховане на лекия автомобил, до застрахователната сума, определена при сключване на застраховката, поради което към изплатеното обезщетение по претенция №[ЕИК] бил приложен редукиционен коефициент от 7%. Във връзка с претенцията за предната броня на автомобила Дружеството се позовало на т. 61, вр. т.61.2 от Раздел X „Застрахователно обезщетение“, от Общите условия към договора „Каско“, съгласно които не дължи обезщетение за детайли, за които е изплатило или предстои да изплати или е отказало да изплати застрахователно обезщетение по предишна претенция, и МПС не е представено възстановено за оглед. Въз основа на горните си аргументи Дружеството е приело, че няма основания за промяна размера на обезщетението по претенцията с №[ЕИК].

Наказващият административен орган, макар да е отчел уведомителното писмо (отговорът) от 01.02.2021 г., тълкувайки нормата на чл. 108, ал. 6 КЗ приел, че същата е нарушена, защото изложеното в писмото „не представлява фактическа обосновка на

определения размер на обезщетението“, а представлява „единствено правна обосновка“. В обстоятелствената част на наказателното постановление се сочи, че: а) фактическата и правна обосновка трябва да съдържа: конкретно и изчерпателно изброяване на всяко едно от уврежданията по претенцията, подробно описани в протокола за оглед от 05.01.2021 г., с посочване на определената парична сума, предназначена за обезщетяване на всяко едно от тези увреждания; конкретно и изчерпателно посочване на правните основания, въз основа на които са определени съответните парични суми, формиращи общия размер на определеното и изплатено обезщетение; б) подобно тълкуване на чл. 108, ал. 6 КЗ е в съответствие с целта, заложена в чл. 2, ал. 1, т. 1 КЗ - осигуряване защита интересите на ползвателите на застрахователни услуги.

От своя страна съставът на въззивния съд е изложил мотиви за материална незаконосъобразност на НП № Р-10-216/24.03.2021 г. Съдът е счел, че: нарушение на чл. 108, ал. 6 КЗ е на лице, само когато липсва отговор по подадена жалба или отговорът е изготвен след изтичане на 7-дневния срок; чл. 108, ал. 6 и другите разпоредби на КЗ не съдържат изисквания за точните реквизити и съдържанието на отговора; законодателят лаконично е обявил, че отговорът трябва да съдържа задължително фактическа и правна обосновка на определения размер на обезщетението; задължението на застрахователя по чл.108, ал. 6 КЗ е субсидиарно и само в случаите, когато има подадена жалба срещу определен размер на обезщетението; отговорът на застрахователя никога не може да бъде с предварително определено съдържание, тъй като е зависим от съдържанието на самата жалба срещу определения размер на обезщетението; застрахователят дължи отговор за определеното от него обезщетение, само по отношение на онези обезщетени части от автомобила, за които е налице разногласие с ползвателя на застрахователни услуги, изтъкнати изрично от последния в жалбата; въведеният от наказващия административен орган критерий за изчерпателност би довел до невъзможност да бъде определен крайният предел на задължението на застрахователя по чл. 108, ал. 6, което пък би създавало реална опасност от административен произвол.

Въззивното съдебно решение е правилно. Касационният съд изцяло споделя мотивите на въззивния и преценява като неоснователни касационните доводи.

Според разпоредбата на чл. 108, ал. 6 КЗ, „при жалба от ползвател на застрахователни услуги, относно размера на определеното обезщетение застрахователят е длъжен в 7-дневен срок писмено да му предостави фактическа и правна обосновка на определения размер на обезщетението“. Съобразявайки възпроизведения по – горе отговор от застрахователя и настоящият съдебен състав приема, че е изпълнено изцяло изискването за съдържание на отговора на жалба по чл. 108, ал. 6 КЗ. От този отговор става ясно, освен как е калкулиран размерът на изплатеното обезщетение, така и причините да бъдат удовлетворени всички претенции, на ползвателя на застрахователната услуга. Така [фирма] е изпълнило в срок и точно задължението си по чл. 108, ал. 6 КЗ.

Касационният жалбоподател сочи като основание за неправилност на въззивното решение и довод, че „извършеното административно нарушение не представлява маловажен случай“, но в решението няма и дума по този въпрос. Каза се по – горе, че наказателното постановление е отменено на друго основание.

Отхвърлянето на касационната жалба обуславя основателност на претенцията на ответника по касация за юрисконсултско възнаграждение, което Съдът, на основание

чл. 63д, ал. 4, вр. ал. 1 и ал. 5 ЗАНН, вр. чл. 37 от Закона за правната помощ, вр. чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, определя в размер на 80 лева.
Воден от горното и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, вр. чл. 63в ЗАНН,
Административен съд София - град, V^{-ти} касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 14.09.2021 г., по НАХД № 5723/2021 г. на Софийски районен съд, НО, 7^{-ми} състав.

ОСЪЖДА Комисия за финансов надзор да заплати на [фирма] юрисконсултско възнаграждение, в размер на 80 лв. (осемдесет лева).

Касационното решение е окончателно и не подлежи на обжалване, и на протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: